

A templomok kapuja egészen más, mint az egyszerű házaké: nagyobb, dísebb. Egy kisebb gyerek talán még nem is éri el a kilincset, és ha eléri is, nehezen tudja megmozdítani a nagy ajtószárnyat. De hát a templom nem egyszerű ház, hanem különleges hely, ahol Istennel találkozhatunk. Azt is szokták mondani, hogy a templom „Isten háza”.

Persze az egész világ Istené, mindenhol jelen van, és bárhol lehet találkozni vele – amikor imádkozunk, éppen ezt tesszük. Mégis, vannak olyan megszentelt helyek, amelyek különösen alkalmasak arra, hogy Istennel együtt legyünk; a templom ilyen hely. Ebben a kis könyvben még sokat lehet olvasni arról, hogy miért.

De ha csak belépünk egy templomba, magunktól is mindjárt észre vesszük, hogy különleges helyre érkezünk. Amikor éppen nem zajlik valamilyen szertartás, akkor csend van és félhomály. Mi sem szeretnénk megzavarni ilyenkor ezt a csendet. Csak suttogva beszélünk egymáshoz, de ha nem is olyan fontos, amit mondani akarunk, akkor érdemes inkább csöndesen nézelődni, vagy imádkozni és Istenre figyelni. Hangoskodással vagy szaladgálással másokat megzavarhatnánk ebben a figyelemben. Próbáljuk inkább mi is megnyitni a lelkünket, és gondoljunk arra: hátha Isten éppen most akar szólni hozzánk, és eszünkbe juttat valami fontosat. Milyen jó lenne Isten szavát meghallani a lelkünk mélyén!

Amikor a templomba indulunk, már igyekszünk felkészülni arra, hogy hová érkezünk. Rendes, tiszta ruhában megyünk, és amikor a kapun belépünk, a fiúk és a férfiak leveszik a sapkájukat. Kikapcsoljuk a telefonokat, nehogy véletlenül hangosan megszólaljon. Mindezzel a tiszteletünket fejezzük ki, azt tehát, hogy tudjuk: megszentelt helyen vagyunk.

Érdemes megnézni, hogy a régi templomok kapujában a küszöb egészen

fényesre kopott. A sok-sok év vagy akár évszázad alatt rengeteg ember lépett itt át – felnőttek és gyerekek, szegények és gazdagok, szomorúak és vidámak –, és mindegyikük lába lekoptatott a kőből valamicskét. A mi lábunk ugyanígy otthagyja a nyomát a küszöbön. Ha pedig a templom nem régen épült, akkor majd száz év múlva látszik meg, hogy milyen sokan jártak erre. Ezt a nagy sereg embert – a régieket, a most élőket és a majdaniakat – titokzatos módon összeköti a templom, amelynek a kapuját átlépték, amit jelenlétükkel és imáikkal megszenteltek, és ami az ő életüket is megszentelte.

Az őskeresztények még nem építettek templomokat, a hívek még eljártak imádkozni szombatokként a zsinagógákba, a kenyértörést pedig a hét első napján magánházakban végezték. Amikor egyre több pogány hívő keresztelkedett meg, lassan elhagyták a zsinagógát és a zsidó vallási szabályokat, a szentmisét pedig továbbra is magánházaknál ünnepelték meg. A gyakori üldözések során titokban, rejtőzködve, például temetkezésre szolgáló katakombákban gyűltek össze a szentmisékre. Csak a 3. századtól fordult elő, hogy egy-egy házat ilyen célra, azaz „templommá” alakítottak át, vagy kifejezetten ezért építettek.

„A küszöbhez” látogatnak el azok a püspökök, akik elmennek Rómába a pápához, legalábbis latin szóval így – „ad limina” látogatásnak – hívják ezeket az utazásokat. Ilyenkor ugyanis mindig felkeresik a legelső pápa, azaz Szent Péter apostol sírját is, és régen az volt a szokás, hogy tiszteletük jeléül megcsóolták a Szent Péter-bazilika küszöbét, mielőtt beléptek volna.

Milyen szép – vagy érdekes – templomkaput láttál már?

Gazdagon díszített templomkapukat is láthatunk – a magyarországiak közül az egyik legszebb (és legrégebb) a jáki templom főbejárata, ami a fenti kis képen is látható. Az úgynevezett „bélletes” kapu többszörösen tagolt, befelé mélyülő építmény, melyet változatos, geometrikus minták díszítenek. A kaput két köroroszlán őrzi, a bejárat feletti ívmezőben a két angyal között trónoló Krisztus, az építmény tetején a kőfülkékben pedig az apostolok szobrai láthatók.